

29. aprillil 1976

Armas härra H. Rajamaa,

Tänan, oli hea meel Teilt kirja saada. Ei ole ammu kuulnud. Kahjuks puudusid seekord uudised Underist-Adsonist, küll kirjutasin Marie Underile pika kirja ta sünnipäevaks, kuid vastust sealt ei tule enam kui paar-kolm aastat. Lugesin sünnipäevast meie lehes ja küllap ka Teie käisite õnnitlemas. Under olevat erksam kui Adson, loeb ajalehti jne. Kurb, et nemad nii oma elu viimased aastad peavad mööda saatma. Mul oli nii tore nende pool 1970 okt.-is, kui olin Hella Pertteniga seal kohvil, nagu iga viie aasta järele. Marie Under oli nii teravmeelne ja lõbus ja naeris nagu noorelt. Adson arutas elavalt poliitikat. Ja nüüd koos Heddaga kõik kodust väljas. Ja kodu on nimetatud Tuglase maja-muuseumiks. Oli ju Under-Adsoni kodu. Ah, oleme kõik nii laiali ja kaome muudkui.

Nüüd Teie õpetajate ühingu asi. Arvan ja tean oma endistest kogemustest, et Veedamiga ei ole vaja rääkida. Peaksite kõnelema otse hra Koklaga. Temal on iga kuu teatud arv ülesandeid ja ta ise valib oma teemad. Kui ta pole oma juunikuud veel täitnud teatud kavade, paluge teda see juubel sisse võtta. Ta võiks teha Teiega näiteks intervjuu. Pikkus on nüüd poole tunni saate juures igal välisel kaastööl 5 minutit, rohkem ei anta aega. Kuid sellega saab üsna hästi hakkama. Kui Teil on head vahekorrad hra Koklaga, peaks asi olema lihtne. Tema teeks Teiega intervjuu või jutustaks ise Teie andmeil, kuidas kokku lepiti ühingu tegevusest.

Kui Teie seda mingil põhjusel ei saa teha, siis võiksin mina selle Teie koostatud loo häälestada siin. Mul on iga kuu oaar ülesannet, mis ma oma heliaparaadil kodus häälestan ja meie stuudiost New Yorhis Washingtoni saadan. Ka see on mõeldav. Kuid asi on Rootsis ja hra Koklal on eesõigus. Tema on kohapealne "Ameerika Hääle" korrespondent. Ja ta on teinud head kaastööd, kui olin veel paari aasta eest Washingtonis.

Palun teatage mulle, millise otsuse teete ja kas saite kokkuleppele hra Koklaga. Saateaga tema pikendada ei saa, see on mulle ja teistele Washingtonist ette kirjutatud, ükskõik kui tähtis asi on. Neul on uudised ja poliitilised kommentaarid ja Välis-Eesti Kroonikas kaks korda nädalas rohkem eesti asju, kuid ikkagi iga kirjutise pikkus ei saa ületada viit minutit.

Kui soovite, et mina juunikuu algul Teie loo häälestaksin siin, siis palun saata käsikiri. Muidugi ütlen ma, et kõik on Teie andmeil tehtud. Kuid olen kindel, et saate seda teha hra Koklaga, kui varakult temaga sellest räägite. Seepärast vastangi kohe täna pärast Teie kirja saamist.

Mõtlesin just Teile ja otsustasin proovida Teie muuki nüüd uurida, et vahest saan sellest kirjutada. Ma püüan nüüd järgmisena seda teha. Kui olen jõudnud valmis ja ilmunud lehes, saadan Teile äratõmbe. Ma ei saa seda nii põhjalikult teha, kui oleksin saanud varem, sest eessõnade trükid on väga väikesed, kuid ma püüan nii hästi kui saan.

Täna Teid, Maretit ja Rutti mulle mõtlemise eest. Ma ei tohi kurta. Ma saan liikuda ja olen ka juba mõned raamatud lugenud ja neist ka kirjutanud. Kuid tempo on aeglane. Sellest saadik, kui m.a. lõpus sain tugevad pillid, läheb kuidagi. Oma kirjavahetuse pean nüüd ise korras. M.a. pidi mu õetütar mind mõnda aega aitama, kuni ootasin prillide spetsialist juurde pääsemist, mis toimus alles septembri lõpus. Ja siis pidin nendega harjuma. Ega ma nii ei näe kui enne, kuid näen ja aeglaselt see läheb. Kuid ~~g~~ hea, et niigi on. Paremas silmas ei kao ilmselt see verevalum, mis on just retina keskel. See tegi kogu selle halva ja silmade härvidega midagi ei ole korras. Kuid ma ei jää pimedaks, on kinnitanud kaks arsti. Mul on hea silmaarst, üks paremaid siin. Kuid ma käisin, et olla kindel, m.a. kolme juures.

Palju aega olen koos oma õe noortega. Õetütre Epu väikemees sai 20. apr. viieaastaseks ja läheb sügisel kooli. On kena, intelligentne poiss. Tütar on 16 kuud vana, ka väga armas ja kole elav tüdruk nagu ta vendki. Ka õepoeg Ennu näen tihti, käib mind vaatamas. Temal on 3-a. tütar ja 14-kuine poeg. Kõik lapsed on väga kenad. Täidavad mu kaotuste puudujäägid ja on seltsiks. 1966 kaotas 9 kuu jooksul oma ainsa väikese õe ja tema abikaasa, ins. Felix Luhavälja. Ja sõja ajal kodumaal 3 aastaga varem, kaks venda (ühe sõjas) ja abikaasa. Nii on mu elu õelaste eludega jälle täidetud.

Loodan kuulda, kuidas läheb Teie juubeli saatel peatselt.

Südamlike tervitustega Teile ja perele

Tere Mõde Jüri